

skulde gentage sig. Efter Loven er Staten sikret, idet dens Tilskud er begrænset til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og det er jo en Behagelighed for Finansministeren, der saaledes kan regne med et bestemt Beløb. Men nu erkendes det fra alle Sider, at navnlig Kommunerne er haardt spændt for i denne Krisetid; naar man taler om Trykket, nævner man særlig Kommunerne. Vi kan derfor ikke her paa Rigsdagen nøjes med at tænke paa, om Staten kan taale denne Udgift, vi maa ogsaa i første Række tage Hensyn til, om Kommunerne kan det. Man har fra alle Sider talt om at værne Kommunerne, og det maa der ogsaa tages Hensyn til, naar man staar overfor Udgiftslove af denne Art som her. Efter min Mening kan de fattige Kommuner ikke bære Byrderne. Skatteyderne kan ikke blive ved at betale alt, hvad man lægger over paa dem. De sukker under Skatternes Størrelse, man maa næsten baade tigge og true dem for at faa Pengene ind. Saadan er det i alt Fald mange Steder i de fattige Kommuner i Vestjylland, hvor jeg er særlig kendt; man føler i Virkeligheden der Trykket ganske forfærdeligt. Nu oplyste den højtærede Indrigsminister, at Udgiften til Brændsel til Aldersrentenydere i 1925—26 var 2 147 500 Kr. Deraf har vel Staten betalt de 500 000, og tilbage for Kommunerne bliver da 1 647 500 Kr.

Jeg mener ikke, man kan blive ved med saaledes at forøge Udgifterne for Kommunerne, men selvfølgelig er der forskellige Spørgsmaal, der melder sig, naar man skal bedømme en saadan Sag. Jeg kan saaledes ikke uden videre godkende den Paastand, der blev fremført af den ærede Ordfører for Venstre, at de gamle har købt deres Brændsel et halvt Aar i Forvejen. Ja, paa Landet, hvor det ærede Medlem og jeg bor, kan det maaske være Tilfældet, men i Byerne tror jeg vanskeligt, at man kan tænke sig det. Man maa i Virkeligheden tage Spørgsmaalet op paa Grundlag af Forholdene, som de er nu i Dag, og som de ligger for Byernes Vedkommende. Men der staar vi da overfor Nedgangen i det almindelige Prisniveau og Kronens større Købeevne. Jeg skulde dog mene, at der maatte være nogenlunde Balance mellem disse Forhold. Det kan sikkert oplyses — det burde maaske have

været oplyst, det skal jeg dog ikke opholde mig ved — gennem en Undersøgelse. Hvis Forholdet er, som jeg mener, kan man ikke i en Nedgangsperiode som den, vi er inde i, forlange mere, end at de paagældende skal kunne faa det samme, for de Penge, de har i Aar, som de i Fjor fik for de Penge, der da blev bevilget dem. Der er ingen Mening i at forlange, at de paagældende skal stilles bedre, medens alle andre maa sætte deres Udgifter ned.

De Tal, der blev nævnt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, var i og for sig meget interessante, og det vilde være rart at faa frem, hvilken Kommune der har givet et saadant Tilskud efter den gamle Alderdomsforsørgelseslov, at der kunde blive en saa stor Forskelshjælp. Det vilde ogsaa være ret interessant at faa at vide, om der er ret mange Kommuner, der har været oppe paa et saadant Tilskud til de gamle. Der er ikke nævnt nogen, og jeg tror heller ikke, der vil kunne nævnes ret mange.

Efter min Mening maa man, naar man sammenholder disse Forhold, blive nødt til i Aar at høre op med denne tilbagevendende Bevilling til Brændselshjælp og lade Aldersrenteloven faa Lov til at virke, saaledes som den en Gang er vedtaget, og som det var Tanken, at den skulde have Lov til at virke. Skal der indføres Forandringer med Hensyn til Alderdomsforsørgelsen, maa det ske ved en Revision af Aldersrenteloven og ikke ved aarlig tilbagevendende Brændselslove. Vi kan ikke blive ved paa den Maade at sende Udgifter ind over de i Forvejen stærkt bebyrdede kommunale Skatteydere. Det fremhæves jo Gang paa Gang fra Kommunalraadene, at det næsten er umuligt at lægge et Budget, som kan holde, fordi der kommer saa mange uforudsete Udgifter ind over dem. Vi har forskellige Paragraffer i den sociale Lovgivning, som netop egner sig til at lægge saadanne Udgifter paa — jeg kunde nævne baade § 61 og § 63 i Fattigloven. Og naar saa Rigsdagen vedtager Udgiftslove, saa snart den kommer ind, og sender dem ud til Kommunerne, for at de kan betale, saa er det ikke saa mærkeligt, at Kommunalbestyrelserne bliver forfærdede over det og ikke rigtigt kan finde ud af, hvordan de i det hele